

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Episcopo. 284.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tamen de eo haud magnoperè laborandum est. Nam cùm testimonium nobis conscientia perhibet, & iudex virtutem nostram perspectã habet, & boni viri laudes nostras prædicant, spes quoque subest, fore, vt improborum maledicentia extingatur.

283.

Improbis & acribus viris obuïã ne procede, verùm aliquantisper cede, cùm nullo ex ea re detrimento virtus afficitur: atque eorum insidiæ confestim extinguentur.

Palladio Episcopo. 284.

Mulierum congressus, vir optime, quãtum fieri potest, fuge. Nam eos qui Sacerdotum munere funguntur, sanctiores ac puriores illis esse oportet, qui ad montes se contulerunt. Siquidem illi, & sui, & plebis, hi autem sui duntaxat curam gerunt. Atque illi in huiusmodi dignitatis fastigio collocati sunt, omnẽsque vitam eorũ perscrutantur & explorant: hi autem in spelunca sedent, aut sua vulnera curantes, aut vitia obtegentes, aut etiam coronas sibi ipsis textentes. Quod si etiam, vt cum ipsis congrediaris necessitas aliqua te obstringat, oculos humi deiectos habe, atque ipsas quoque, quõnam pacto spectandum sit, doce (non enim distaxat docendum est, quõnam modo cernere oporteat, sed etiam, vt oportet, cernere.) Cùmque pauca quæ ipsarum animos astringere atque illustrare queant, locutus fueris, statim auola: ne fortè diurna consuetudo vires tuas emolliat, & infringat, atque, velut horrendum quendam & elatum leonẽ nacta, comam quidem quæ leonem verè leonem efficit, regiãmque dignitatem ipsi conferuat, amputet: dentes autem eripiat, atque vngues, quorum adminiculo robustissimas etiã feras vincit, euellat, ac deinde deformatũ ac ridiculũ redditũ (animal inquam illud horrendum & intolerãdum ac vel solo rugitu montem percellentem) pueris etiam illudendum præbeat. Quod

ἀλλ' οὐ πολλῆς φροντίδος ἀξίον. τῆς γὰρ συνειδήσεως μαρτυρίαις, καὶ τῆς χρηστῆς ὁπίστανσιν, καὶ τῆς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀνακηρυχθόντων, ἐλπὶς ὑπέστι, καὶ τὴν τῆς φάουλων χακηρείαν σβεῖν νοθεύει.

σπγ.

Τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι μὴ ὁμοίως χόρει, ἀλλ' ἐνδίδε βαρῶν, ὅταν μὴδὲν ὠφελῆται τὴν ἀρετὴν τὸ γινόμενον, καὶ ταχέως αὐτῶν ἢ ὁπίστανσιν σβεῖν νοθεύει.

Παλλαδίῳ ἑπισκόπῳ. σπδ.

Φεύγε, ὡ βέλπε, ὡς ἐγγυρεῖ, τὰς τῆς γυναικῶν ἐπιτάξεις. τὰς γὰρ ἰερωδῶν, ἀματέρως εἶναι λέγει καὶ καθαρότερους τῆς τῶν ὄρη κατελιθῶντων ἐπιπέδῳ, οἱ μὲν καὶ αὐτῶν καὶ λαῶν, οἱ δὲ αὐτῶν μόνον φροντίζουσι. καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ κορυφῇ ἰδρυταὶ τῆς τοιαύτης πηγῆς, καὶ πάντες αὐτῶν ἐρευνῶσι τὸν βίον καὶ βασιλεύουσιν. οἱ δ' ἐν ἀπηλαίῳ καὶ θηλίῳ, τὰ αὐτῶν ἢ θεραπεύουσιν τὰ σώματα, ἢ σφειτέλλοντες ἐλαττώματα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ φεράντες εἰσπίπτοντες. εἰ δ' ἀναγκασθῆναι ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, καὶ διδάσκει καὶ κείνας πῶς βλέπειν λέγει. ἢ γὰρ διδάσκειν δὲ μόνον πῶς λέγει βλέπειν, ἀλλὰ καὶ βλέπειν ὡς λέγει, καὶ ὀλίγα φεράσας τὰ ὁπίστανσιν καὶ φάουλα δύναμια, ταχέως ἀφίπτασο, μήποδ' ἢ ἀφίπτασο, καὶ ἀξίῳ σου τὴν ἰχμῶν, καὶ χαυνοτέρων ἐργασίαι. καὶ καθάσθι λέοντα βλοσυρὸν καὶ γαῦρον λαβῶσαι. ὁποῖοι μὲν τὴν κόμην, τὴν τὸν λέοντα ὄντως λέοντα ποιεῖσαν, καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα αὐτῶ διαφυλάττειν, ἀνέλοι δὲ τοὺς ἰδόντας καὶ σφειτέροις τῶν ὄνυχας, δι' οὓς καὶ τῆς ἀλκιμωτάτων θηρίων σφεινέται. εἴτ' ἀχρὸν πίνουσα καὶ καταγάλασον, ὡφελῆται καὶ κοίταις παίζειν τὸν φοβερὸν καὶ ἀφώρητον,

τον, καὶ ἀπὸ τοῦ βουζύματος μόνος τὸ
 ἔρη σίοντα. εἰ δὲ πικρῶς ἐβλε-
 πασθῆναι γυναικῶν, μάστιγα μὲν ἀνοίκειον
 τὸ τοῦ ἀνδρός πνευματικῆς, πλὴν μηδὲν
 σοὶ παρὲς γυναῖκας, καὶ τότε τῆς παρ'
 αὐτῆς ἀπολαύσει δόξης. τὸτο γὰρ
 μάστιγα τὸτο παρέσται, ὅταν μάστιγα
 παρήμῃς μὴ ζητήσῃ. εἴωθε γὰρ ἀν-
 θρωπος τῆς μὲν θεραπειούτων κρετα-
 φρονεῖν, τὸς δὲ μὴ κολακεύοντας ἐκ-
 θειάζειν, τὸ δὲ πάθος τὸτο μάστιγα ἢ
 γυναῖκεία ἔσπομῆναι φύσις. ἀφόρητος
 τε γὰρ ἐστὶ κολακευομένη. ἐκθειάζει
 δὲ μάστιγα πάντων καὶ ἐκπλήθεται
 τοὺς ἐλευθεριώτερον τε καὶ ἀρχαιότερον
 αὐταῖς προσφερομένης. εἰ δὲ λέγεις
 καὶ ἐπιτυχῶς ἐν συχῶς, καὶ μηδὲν ἐλά-
 πτωσται, ἐγὼ μὲν ἴσως πείσομαι. βέλο-
 μαι δὲ καὶ πάντας πειοθῆναι τοὺς λέγον-
 τας, λίθους ἐλέασαι ὕδατα, καὶ κοιλαί-
 νει πέραι ραῖς ὕδατος ἐκδελεχῶσα. ὁ
 γὰρ κατασκευάζει καὶ λέγειν βέλον-
 ται, ποιῶν τὸν ἐστὶ πὶ καὶ πέτρας σκληρό-
 τερον, ἢ πὶ ὕδατος μαλακώτερον. καὶ
 ταῦτα ραῖδος, ἀλλ' ὅμως ἢ συνέχεια
 καὶ τὴν φύσιν νικᾷ. εἰ δὲ φύσις ἢ δυσμε-
 τακίνητος κινεῖται, καὶ πάχει ὅσα πα-
 θεῖν ἐκὼ φεῖται, ἢ παρὰ ἰσχυρῆς ἢ ἰσ-
 χυρῆς κινεῖται, ποῖα μηχανὴ ἔσπο τῆς
 σωτηρίας ἐκ ἀνάλου καὶ ὡς ἐπιπαύειν.

Θεοδότης πρὸς Εὐτέρω. σ'ωε.

Εἰ ἔτε τὸν γενναῖον ἀθλητῆν, εἰς τὸν
 ἀγῶνα καθέντα καὶ κομίζομενον καὶ τυ-
 πτόμενον, θρηνητέον. εἰς σφάνος γὰρ
 αὐτῶν οἱ πόνοι, τελευτῶσιν. ἔτε τὸν ἀρι-
 στὰ ἐν πολέμῳ ἐξίοντα, καὶ τραυματία,
 καὶ σφαγῆς μέλλοντα ἔσπομῆναι, ὀλο-
 φυρτέον. τροπαίουχος γὰρ ἐπανήξει, καὶ
 φιλοῦν καὶ ἀναρρήσων τρώξεται. ἀλλ'
 ἐκείνους θρηνητέον, τοὺς ἐπὶ ληστείας καὶ
 ἀνδροφονίας θεούσας, μάστιγα μὲν ὅταν
 χεκουρῶσιν. ἐπειτα δὲ καὶ ὅταν κολά-
 ζωνται. πῶς ἐζητήσας μαθεῖν δι' ἡν
 αἰτίαν, θρηνοῦσας τὰς γυναῖκας, ὅτε
 ἐπὶ τὸν σ'αυρὸν, ὡς τροπαίουχος ἀπειν

si à mulieribus honore affici cupis maxi-
 mē quidem hoc spiritualem virum haud-
 quaquā decet. Vt ut autem se res habeat,
 nihil tibi cum fœminis commercij sit, ac
 tum ab illis honorem consequeris. Tum
 enim hoc præsertim nobis aderit, cū à
 nobis minimē quæretur. Solet enim qui-
 nis eos quidem à quibus colitur ac delini-
 tur aspernari: eos autem, à quibus assenta-
 tione minimē demulcetur, admiratione
 prosequi. Ac muliebris natura huic potis-
 simum affectui obnoxia est. Intolerandū
 enim se præbet, cū quis ipsi blanditur:
 ac cōtra eos omnium maximē suspicit &
 admiratur, qui maiore libertate præditi
 sunt, ampliorēque autoritate apud eas
 vtuntur. Quòd si te frequēter cū ipsis ver-
 sari, nec vllò inde detrimento affici dixe-
 ris, id quidem fortasse mihi persuaderi si-
 nam. At illud item velim omnibus fidem
 adhiberi, à quibus lapides extenuari, ac ru-
 pem aquæ guttis continenter cadentibus
 excavari dicunt. Quorum verborum hu-
 iusmodi sensus est: Quid rupe durius sin-
 gi queat? Quid item aqua mollius, & qui-
 dem aquæ guttula. Et tamen assiduitas na-
 turam vincit. Quòd si natura, quæ ægrè di-
 moueri potest, dimouetur, idque, quod
 minimē debebat, perpetitur, qua tandem
 arte ac ratione voluntas, quæ facillè moue-
 tur, à consuetudine non vincatur & euer-
 tatur?

Theodoto Presbytero. 285.

si nec generosum athletam, qui in are-
 nam descendit, ac puluere respergitur, &
 cæditur, deslere conuenit (siquidem labo-
 res ipsius in coronis desinunt) nec fortis &
 præclari militis, qui ad bellum exit, vulne-
 ráque accepturus est, vicē luctu & lamen-
 tis prosequi par est (victor enim ac palma-
 rius redibit, ac statuas & præconia conse-
 quetur) vespum illos demum lugere oportet,
 qui ad latrocinia & cædes currunt, ma-
 ximē quidem cū sceleratè aliquid perpe-
 trant: deinde autem cū supplicio affi-
 ciuntur, quidnam tibi in mentem venit vt
 ex me sciscitareris, quid causæ fuerit, quā